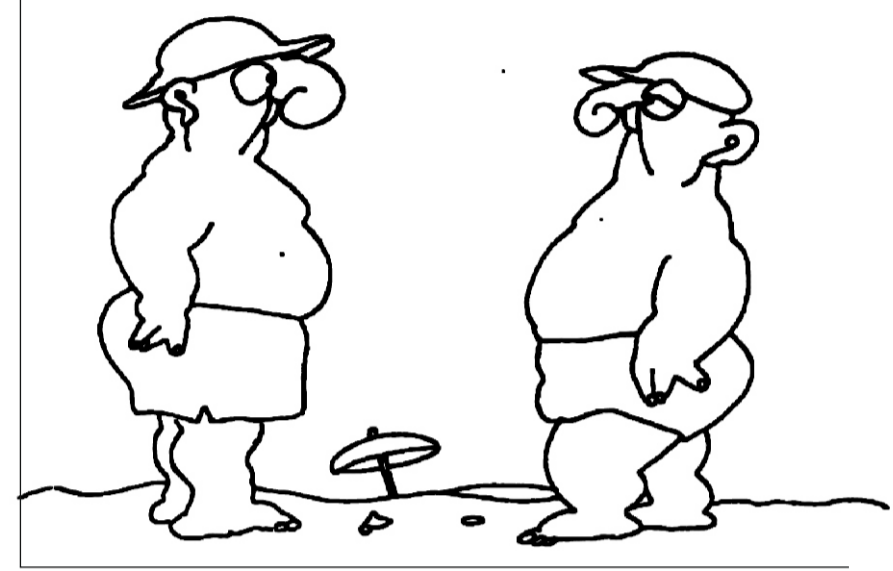

Νίπελ

Τ. 14~δεύτερο δεκαπενθήμερο απρίλη '00
έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλατόρων
...την ξέρεις την "διόρθωση";

ΟΧΙ, ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΗΣ,
ΑΜΑ ΜΕ ΤΑ ΣΟΒΡΑΚΑ
ΔΕΝ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΑΣ.

ΕΣΕΙΣ, ΒΕΒΑΙΑ,
ΕΙΣΤΕ ΑΦΕΝΤΙΚΟ.

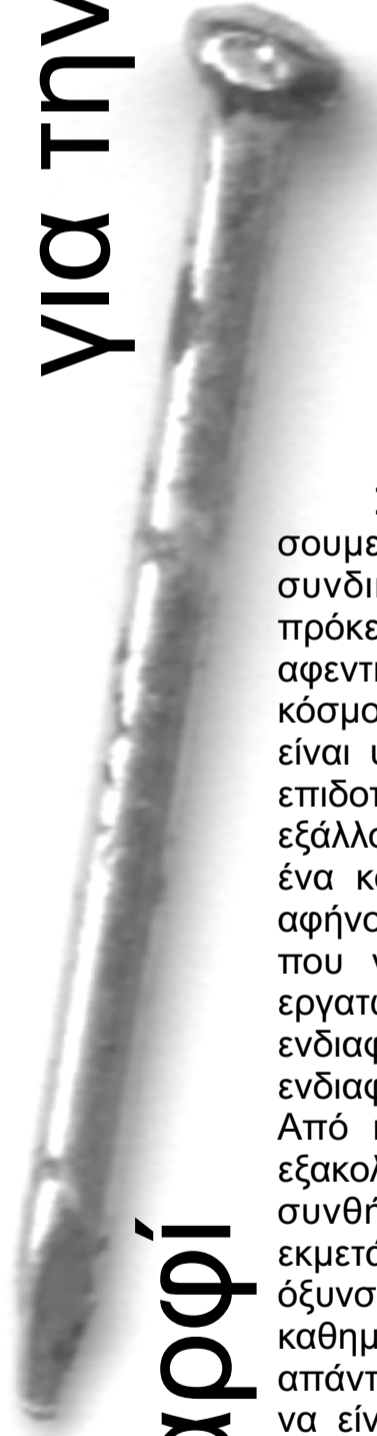

πρωτομαγιά

Οι γιορτές των συνδικαλιστών είναι μια ανόητη απάτη.

Η μόνη πραγματικότητα που ισχύει ανάμεσα στα αφεντικά και τους εργάτες είναι ο ταξικός πόλεμος. Ένας πόλεμος απ' τον οποίο ακόμη κι αν έχουν παραιτηθεί οι προλετάριοι, δε σημαίνει ότι έπαψε να διεξάγεται και μάλιστα με τον πιο άγριο τρόπο, αφού ο ένας από τους αντιπάλους κάνει πια μόνος του παιχνίδι στο γήπεδο. Αν κάποιος γιορτάζουν την πρωτομαγιά δεν είναι σίγουρα οι εργάτες κι αν κάτι γιορτάζεται σίγουρα δεν είναι η επέτειος καμιάς ιστορικής νίκης των προλεταρίων. Η 1η Μάη είναι ένα γελοίο πανηγύρι εκτόνωσης, ένα φτηνό κακέκτυπο του κοινωνικού ανταγωνισμού, που οι εργατοπατέρες το κρατάνε με τα χίλια ζόρια στη ζωή παρόλη τη διαρκή φθορά του, μήπως και πείσουν τους εργάτες ότι με 24ωρες απεργίες και 4ωρες στάσεις εργασίας τους εκπροσωπούν επαξια και βγάζουν τίμια το ψωμί τους. Η 1η Μάη είναι στην πραγματικότητα γιορτή των αφεντικών, μια δημόσια επίδειξη του φαντάσματος των άλλοτε επικί-νδυνων αντιπάλων τους, που έχουν αντικατα-στήσει τα όπλα της άγριας αντιπαράθεσης με αιτήματα για αυξήσεις που να υπερβαίνουν το πληθωρισμό. Η 1η Μάη είναι η δήλωση νομιμοφροσύνης στον κόσμο της εκμετάλλευσης, η ετήσια απόδειξη ότι η χειραγώγηση των εργατών δουλεύει αποτελεσματικά. Οι μόνες πολιτικές που βρίσκουν γόνιμο έδαφος στις γιορτές της 1ης Μάη για να αναπτυχθούν είναι οι συντεχνιακές πολιτικές, με πρωτομάστορα το τιμημένο κόμμα του εργατικού ξεπουλήματος, το κκε, που ακόμη κι όταν επιχειρούν να πείσουν ότι διαφορο-ποιούνται, όπως κάνει η κουκουέδικη οργάνωση ΠΑΜΕ που καλεί σε ξεχωριστό πανηγύρι από τη ΓΣΕΕ, επιμένουν να κρατάνε διασπασμένη την τάξη των εκμεταλλευόμενων, προβάλλοντας διαρκώς κλαδικά αιτήματα εκεί που θα 'πρεπε επιτακτικά να μπαίνει το μόνο αίτημα που έχει δικαιώσει η ιστορία: το τέλος του κόσμου της μισθωτής εργασίας. Αυτή η πρωτομαγιάτικη γιορτή καμία σχέση δεν μπορεί να έχει με την αυθεντική ανταγωνιστικότητα των προλεταρίων που ξέρουν ότι δεν έχουν κανένα έλεγχο ούτε στο χρόνο τους, ούτε στο χώρο τους και ότι οι αντίπαλοί τους δεν είναι μόνο τα αφεντικά, αλλά και τα κομματόσκυλα, οι εργατοπατέρες, οι επαγγελματίες της χειραγώγησης και οι κάθε λογής τεχνικοί της εξουσίας.

για την

ένα καρφί

Οι συνδικαλιστές είναι στην ίδια μεριά με τα αφεντικά. Τι είναι η ΓΣΕΕ; Δεν είναι πάντως η οργάνωση που εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργατών. Ή, μάλλον, ακόμη καλύτερα, είναι η οργάνωση που μιλώντας στο όνομα των εργατών επιδιώκει να πουλήσει στην καλύτερη δυνατή τιμή το προϊόν που έχει στη διάθεσή της σε μεγάλες ποσότητες: την εργατική δύναμη. Όλες αυτές οι επαγγελματικές συντεχνίες δεν είναι παρά οι επίσημοι αντιπρόσωποι του προλεταριακού εμπορεύματος, με κρατική αναγνώριση και πλήρη ισότητα απέναντι στη συντεχνία των καταναλωτών εργατικής δύναμης, δηλαδή των αφεντικών. Οι συνδικαλιστές είναι οι σύγχρονοι ιερείς της μεσολάβησης και της εκτόνωσης που η πολιτική τους δεν είναι άλλη από το να κρατάνε πειθαρχημένους τους εργάτες, να κρύβουν την αναγκαιότητα του διαρκούς ανταγωνισμού ενάντια στα αφεντικά και να καθορίζουν στα ίδια τραπέζια με τις ενώσεις των εργοδοτών τις τιμές αγοράς και πώλησης της εργασίας, κρατώντας και για τους εαυτούς τους ένα σεβαστό κομμάτι του κέρδους. Γιαυτό όλος αυτός ο συρφετός των συνδικαλιστών είναι στην ίδια μεριά με τα αφεντικά: είναι εξίσου ιδιοκτήτες της ζωής μας. Δεν είναι απλά οι προδότες της τάξης τους γιατί ποτέ δεν ήταν κομμάτι της. Είναι αναπό-σπαστο και δομικό κομμάτι της εξουσίας κράτους και κεφαλαίου που οργανώνει την εκμετάλλευσή μας.

Εμείς πάντως θα απεργήσουμε.

Στην επέτειο της πρωτομαγιάς θα απεργήσουμε, όχι φυσικά γιατί συμφωνούμε με τα συνδικαλιστικά κοπρόσκυλα, αλλά γιατί δεν πρόκειται να χαρίσουμε ούτε μια ώρα δουλειάς στα αφεντικά μας. Ξέρουμε ότι ο πόλεμος ενάντια στον κόσμο της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας δεν είναι υπόθεση επετειακών απεργιών και κρατικά επιδοτούμενων εργατικών γιορτών και ξέρουμε εξάλλου ότι αυτά τα πανηγύρια δεν αφορούν πάρα ένα κομμάτι μόνο των εκμεταλλευόμενων κι ότι αφήνουν ριζικά απ' έξω όλη τη νέα εργατική τάξη που γεννιέται. Μια τάξη μεταναστών, μαύρων εργατών, προσωρινών κι "απασχολήσιμων" που ενδιαφέρεται για τα παζάρια των συνδικαλιστών όσο ενδιαφέρεται και για τις μετοχές στο χρηματιστήριο. Από κει και πέρα όσο η μισθωτή εργασία θα εξακολουθεί να είναι η κεντρική και αφόρητη συνθήκη που μας επιβάλλει η μηχανή της εκμετάλλευσης, άλλο τόσο αναγκαία θα είναι η όξυνση του ανταγωνισμού μέσα στη δουλειά με ένα καθημερινό, διάχυτο και επιθετικό περιεχόμενο. Η απάντηση στις επιθέσεις των αφεντικών δεν μπορεί να είναι ο καθεστωτικός συνδικαλισμός, αλλά οι αυτόνομες προλεταριακές κινήσεις που θα έχουν επίγνωση των ορίων τους -ότι δεν μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο μιλώντας μόνο για την εργασία- και θα επιχειρούν να βάλουν κεντρικά, μέσα κι έξω από τους χώρους της εργασίας, το συνολικό κοινωνικό ζήτημα: το τέλος της μισθωτής σκλαβιάς και τις απαρχές ενός κόσμου κοινωνικής και οικονομικής ισότητας.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΩΝ Ή ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΡΙΕΣ ΝΥΧΤΕΣ ΣΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ Ή ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ.

να τελειώνουμε με τον κόσμο της μισθωτής εργασίας

να τελειώνουμε με τον κόσμο της μισθωτής εργασίας

να τελειώνουμε με τον κόσμο της μισθωτής εργασίας

συνδικάτο σαλατόρων

συνδικάτο σαλατόρων

συνδικάτο σαλατόρων